

Hazael González

SORPRESA, I MAJÚSCULA, I EN TOTS ELS SENTITS...

Per començar, la pel·lícula, *Desde el infierno* (*From Hell*, germans Hughes, 2001) és l'adaptació a la gran pantalla d'un còmic, un gran i complex còmic fet amb una dedicació i un amor molt superior a la mitjana. I és trist que això ho sapiguem pocs, perquè tant com se n'ha parlat, de la pel·lícula (un èxit de taquilla del tot inesperat als EUA), no s'ha dit que darrere hi ha una obra molt superior, tant en rigor com en execució. I és clar que cap pel·lícula pot condensar tot el que es conta allà... fins i tot el seu dibuixant, l'australià Eddie Campbell, està descontent amb aquesta adaptació cinematogràfica i ha arribat a qualificar-la de "pel·liculeta de por adequada per dur-hi la nòvia i que cridi una mica" (i no m'ho invent: m'ho va dir a mi en persona). I tot i això, salvant les distàncies, aquesta és una bona pel·lícula de misteri, que no pot competir (torn a repetir-ho, sobretot perquè la gent s'animi a llegir-lo) amb el còmic original, però que resulta un plaer. Molt ben ambientada, molt ben dirigida (amb les justes dosis de terror, morbositat i misteri) i, per descomptat, molt ben interpretada, val la pena molt més que el dibui-

xant no es pensa i això que la seva opinió s'hauria de considerar de les més fiables...

A això hi contribueix, molt eficaçment, la banda sonora. I qui se n'encarrega? Ni més ni manco que Trevor Jones, un d'aquells que no surten mai a la palestra (ni una sola vegada nominat ni a l'Oscar ni als Globus d'Or), el treball del qual, però, no passa mai desapercebut... Vaig cercar per la cartellera de cine abans d'escriure aquest article per decidir de qui parlava, i em vaig decidir per Trevor Jones pensant que podia escriure un article sobre ell ni fred ni calent... però vaja una sorpresa! La seva banda sonora capta la totalitat de l'atenció de l'espectador, dota el film d'un onirisme gòtic i romàntic per sorprendre i agafar desprevenut, busseja en els racons d'un Londres fosc i màgic... però és clar, hem de tenir en compte la trajectòria d'aquest compositor, que a pesar de ser discreta, no és precisament anònima o mancada de grans noms... perquè es va estrenar amb *Excalibur* (John Boorman, devers el 1981) i en el seu currículum hi ha títols com *Cristal oscuro* (*The Dark Cristal*, Jim Henson, 1982, segons molts el seu millor treball), *Arde Mississippi* i *El corazón del ángel* (*Burning Mississippi* i *Angel Heart*, totes dues de 1988 i dirigides per Alan Parker), *Máximo Riesgo* (*Cliffhanger*, Renny Harlyn 1993) o un dels millors films de cièn-

cia ficció dels darrers deu anys, la fosca *Dark City* (Alex Proyas, 1998). Sens dubte, però, és *El último mohicano* (*The Last of The Mohicans*, Michael Mann 1992), els temes del qual s'alternen amb uns altres de Randy Edelman, el seu treball més conegut i recordat pel públic... Però crec cap d'ells es troba a l'altura d'aquest, aquí Trevor Jones ha aprofitat l'oportunitat i ha aconseguit enlluernar-nos amb un treball digne de passar a la història, quan se'n podia haver sortit i passar sense pena ni glòria... però si Hollywood és just, no hauria d'oblidar en els Oscar de l'any que ve (perquè se suposa que allà serà on entri el film), no sabem si premiar-lo (és una mica prest per dir-ho, amb els d'enguany encara frescos), però com a mínim, sí nominar-lo, perquè no crec que ningú que vagi al cine i disfruti amb aquest film (que ho farà) pugui passar per damunt de la seva banda sonora sense quedar-hi encantat...

Malauradament, una objecció: què dimonis hi pinta, aquí, una cançoneta de Marilyn Mason? Passi que al film ens arrabassi en els crèdits finals el meravellós tema de Jones, però que obri l'edició en disc és intolerable. De vegades s'hauria d'explicar als de Hollywood que les vendes no es barallen amb el respecte, i no estaria de més que de vegades en tenguessin una mica més... i aquest n'és un bon exemple. ■

Desde el infierno